

Arrest

nr. 298 833 van 18 december 2023
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. MOSKOFIDIS
Eindgracht 1
3600 GENK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 26 augustus 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 juli 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 oktober 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 november 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. WILLAERT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat T. MOSKOFIDIS en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 28 augustus 2021 als niet-begeleide minderjarige België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 30 augustus 2021 om internationale bescherming. Op 25 juli 2023 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing die de volgende dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden en luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Pasjtoen origine te zijn. U bent afkomstig van het dorp Wazirabad, district Puli Khumri, provincie Baghlan. Uw broer M(...) werkte als soldaat in het leger. Hij was chauffeur voor rangers en tanks. Hij nam enkele keren per jaar vakantie en verbleef dan bij uw maternale oom M(...) K(...) in Puli Khumri stad, of hij kwam in het geheim naar huis in Wazirabad. Zo'n zes maanden voor uw vertrek kwam uw broer naar huis in Wazirabad. De dag na zijn thuiskomst ging hij met u naar de bazaar in Puli Khumri. Twee taliban op een motorfiets vielen hem aan en beschoten hem in uw bijzijn. Uw broer werd nog naar het ziekenhuis gebracht, maar overleed daar kort na aankomst. De volgende dag werd hij begraven. U gaf tijdens de begrafenis luid te kennen dat u de talib die hem doodde (N(...)) kende en u het niet zomaar zou laten. Zo'n vijftien dagen voor uw vertrek uit Afghanistan werd N(...) vermoord. Op zijn begrafenis liepen de geruchten dat u voor zijn moord verantwoordelijk was. Uw oom, die aanwezig was op N(...)'s begrafenis, verwittigde uw familie. U werd naar het huis van uw maternale oom M(...) K(...) gestuurd. De taliban klopten even later aan bij u thuis en vroegen naar u. Ze doorzochten het huis, sloegen uw vader en de vrouwen in huis, en namen uw vader mee. De volgende dag kwam uw vader voor de commissie van de taliban. De dorpsouderen kwamen uw vader te hulp en stelden dat hij niet moest worden gearresteerd in de plaats van zijn zoon. Ze konden hem vrij krijgen. Uw vader bezocht u na zijn vrijlating bij uw maternale oom en trof met hem de nodige regelingen om u het land uit te krijgen. U vluchtte zo'n dertien à veertien dagen later, ongeveer in februari 2021, uit Afghanistan. Na een reis van zes maanden kwam u op 28 augustus 2021 aan in België, waar u op 30 augustus 2021 verzocht om internationale bescherming. Bij een terugkeer naar Afghanistan vreest u te zullen worden gedood door de taliban omdat zij u verdenken van de moord op N(...). Bovendien vreest u als kafir (=ongelovige) aanzien te worden door uw lang verblijf in Europa. Na uw vertrek kreeg uw vader nog zo'n vier à vijf huisbezoeken van de taliban. Een à twee maanden voor het persoonlijk onderhoud ontnamen de taliban uw vader de toegang tot zijn gronden omwille van hun problemen met u en uw broer.

Ter ondersteuning van uw identiteit en/of uw asielmotieven legde u volgende documenten neer: uw taskara (origineel); de taskara van uw vader, van uw moeder, van uw broer M(...) (kopie); formulieren "Wasihahad" waarmee een vergoeding werd uitgekeerd aan uw familie ten gevolge van het overlijden van uw broer tijdens zijn tewerkstelling in het leger; foto's van uw broer M(...) met familieleden en uzelf (kopie); een getuigschrift van de legeropleiding van M(...) gevolgd van 29/7/1389 (= 21/10/2010) tot 23/10/1389 (=13/01/2011) (kopie); de legerID van uw broer met uitgiftedatum 19/02/2011, vervaldatum 19/02/2014, rang SSG (kopie); de bankkaart van uw broer bij de Kabul Bank (kopie); een verkiezingskaart van uw broer (kopie); een fotoreeks van uw broer tijdens zijn legeractiviteiten (kopie); en de enveloppes waarin de documenten u werden verstuurd (origineel).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Vooreerst moet worden vastgesteld dat u met betrekking tot uw leeftijd geen eenduidige verklaringen aflegde. Zo verklaarde u bij aankomst in België vijftien jaar oud te zijn (Fiche NBMV, p. 4). U beweerde bijgevolg minderjarig te zijn. In Oostenrijk werd u geregistreerd met als geboortjaar 2006, en deed u zichzelf bijgevolg eveneens als minderjarige voor. Maar een leeftijdstest uitgevoerd op 24/09/2021 wees uit dat u 22,5 jaar oud was, met een standaarddeviatie van 1.7 jaar. Tijdens het persoonlijk onderhoud gepeild naar wanneer u geboren was, zei u dat niet te weten maar het stond wel op uw taskara (CGVS, p. 5). Niet alleen komt het merkwaardig over dat u niet weet hoe uw leeftijd op uw taskara vermeld staat, temeer daar u scholing genoot (CGVS, p. 7; DVZ Verklaring, punt 11), ook dient vastgesteld te worden dat uit uw taskara blijkt dat u zeven jaar zou geweest zijn in 1390 (= 2011). U zou bijgevolg in 2004 geboren zijn. Gelet op het verschil met de objectief vastgestelde leeftijd, kan aan de authenticiteit van uw taskara geen geloof worden gehecht. Uit de beschikbare informatie blijkt trouwens dat er aan Afghaanse identiteitsdocumenten weinig waarde gehecht kan worden gezien deze eenvoudig tegen betaling te verkrijgen zijn. Deze vaststellingen met betrekking tot uw leeftijd zetten uw algemene geloofwaardigheid danig op de helling.

Voorts kan er weinig geloof gehecht worden aan uw stelling dat u een broer heeft, genaamd M(...), die jarenlang in het Afghaanse leger gediend zou hebben en gedood werd door de taliban.

Zo kunnen er vraagtekens geplaatst worden bij uw beweringen over zijn leeftijd. Tijdens het persoonlijk onderhoud stelde u niet te weten hoe oud hij was: u had geen idee (CGVS, p. 4). Echter, u had bij de DVZ wel verklaard dat M(...) 27 jaar was (DVZ Verklaring, punt 17). Bij aankomst in België had u zijn leeftijd dan weer opgegeven als 20 jaar (Fiche NBMV, p. 2-3). Het komt weinig coherent over dat u zijn leeftijd nu eens niet zou kennen, dan weer schatte op 20 jaar, of nog, op 27 jaar. Meer nog, u bleek niet in staat hem in leeftijd te situeren ten opzichte van uw ander broers en zussen. Gevraagd hoeveel ouder dan u hij was, kon u situeren dat M(...) ouder was dan uzelf en dan uw twee zussen (CGVS, p. 4). Maar uit uw eerdere verklaringen blijkt dat uw beide zussen ouder zouden zijn dan uw broer (Fiche NBMV, p. 2-3). Dat u uw broer M(...) qua leeftijd niet zou kunnen plaatsen ten opzichte van uw broers en zussen is weinig aannemelijk. Zoals aangestipt genoot u scholing (CGVS, p. 7; DVZ Verklaring, punt 11), en had u ook geregeld contact met hem: hij kwam om de paar maanden naar huis (CGVS, p. 8) voor periodes van een halve maand tot een maand (CGVS, p. 9). Bovendien zijn al uw verklaringen betreffende uw broers leeftijd in tegenstrijd met de gegevens op zijn taskara. Daarop staat genoteerd dat M(...) 20 jaar was in 1384 (=2005/2006). De persoon die u opgaf als uw broer zou volgens dit document bijgevolg inmiddels ruim 38 jaar oud geweest zijn. Gelet op het feit dat aan Afghaanse (identiteits)documenten slechts weinig waarde kan gehecht worden aangezien ze eenvoudig tegen betaling te verkrijgen zijn, en dat bovendien de authenticiteit van een kopie van een taskara niet kan worden uitgemaakt, kan er geen enkel geloof meer gehecht worden aan uw bewering dat dit de taskara van uw broer M(...) zou zijn. Evenmin kan er bijgevolg enige waarde gehecht worden aan zijn kieskaart, waarop eenzelfde leeftijd genoteerd staat. Deze vaststellingen doen ten zeerste afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen betreffende uw broer.

Ook uw verklaringen over uw broers werk in het leger kunnen geenszins overtuigen. Gevraagd hoe lang hij in totaal de job uitoefende, zei u dat hij tot het einde werkte, tot hij werd geraakt (CGVS, p. 9). Gevraagd hoeveel jaar voor uw vertrek uit Afghanistan uw broer in het leger was begonnen, zei u daarover geen info te hebben, uw broer was eerst in Shen Dand geweest, en daarna tot op het einde op een andere plaats (CGVS, p. 9). Nochtans blijkt uit de door u voorgelegde legerbadge, waarover u stelde dat het zijn eerste badge was (CGVS, p. 17), dat hij tewerkgesteld was sinds 19 februari 2011. Dat u bijgevolg geen antwoord, zelfs niet bij benadering, kan geven over de duur van zijn tewerkstelling, komt bevreemdend over. Niet alleen over de duur van zijn tewerkstelling was u vaag, ook wist u niet in welke eenheid hij diende, u wist niet of het luchtmacht of de landtroepen betrof (CGVS, p. 8), en u kon evenmin aangeven in welk korps hij zat (CGVS, p. 8). U haalde aan dat hij in het begin in Shen Dand, in de provincie Herat, gestationeerd was, waar hij alle nodige trainingen had gekregen en nadien in Mazaar (CGVS, p. 8). Echter, u kende de naam van het korps waar hij in Mazaar diende niet (CGVS, p. 18), u noemde het korps aldaar het Mazaar korps. Uit de wasihahad die u neerlegde blijkt echter dat M(...) soldaat geweest zou zijn bij de tweede compagnie, in het tweede bataljon, en hij in de 2de brigade zat van het 209de Shaheen korps. Het komt echter bevreemdend over dat uit de beschikbare informatie blijkt dat de 2de brigade van het Shaheen korps niet gelegerd is in Mazaar, waar u uw broers werk situeerde, maar wel in Kunduz. Verder stelde u dat uw broer gewoon soldaat was (CGVS, p. 8). Gevraagd of soldaat zijn graad was, beaamde u dat (CGVS, p. 8). Ofschoon u voorts verklaarde dat hij soldaat was toen hij zijn training beëindigde (CGVS, p. 17), staat op zijn legerbadge – nochtans zijn eerste badge volgens uw verklaringen - dat hij toen reeds sergeant was (SSG- staf sergeant, E6). Ook uit de foto's die u van uw broer in het leger neerlegde, valt aan de hand van de kentekens op zijn uniform op te maken dat hij de rang van sergeant had (SFC - sergeant eerste klas E7). Dat u hem zijn rang bijgevolg als soldaat weergeeft, is zeer opmerkelijk. Tot slot kan er nog opgemerkt worden dat u niet wist wie zijn directe chef was, hetgeen gelet op het feit dat uw broer regelmatig voor een lange periode thuis verbleef enigszins opmerkelijk is. Dat uw kennis over het werk van uw broer dermate beperkt is, is weinig aannemelijk en doet afbreuk aan uw verklaringen in dit verband. De opwerping van uw advocaat dat uw broer een beroep had met een bepaalde geheimhouding doet hieraan geen afbreuk gezien het hier louter om feitelijke gegevens gaat, waarvan redelijkerwijs verwacht kan worden dat u, die zijn verzoek om internationale bescherming volledig stoelt op het werk van uw broer M(...), er weet van heeft. Bovendien gaf u aan dat iedereen in de familie van uw broers werk afwist en dat uw broer ook verhalen over zijn werk vertelde (CGVS, p. 18), waardoor minstens enige kennis verwacht kan worden.

Met betrekking tot de door u voorgelegde documenten aangaande het werk van zijn broer kan er tot slot nog aangestipt worden dat het louter om kopieën gaat, waarvan de authenticiteit niet nagegaan kan worden, temeer daar uit de beschikbare informatie blijkt dat dergelijke documenten eenvoudig tegen betaling te verkrijgen zijn. Bovendien kan er gelet op de hierboven gedane vaststellingen met betrekking

tot uw taskara – waaraan geen enkele waarde gehecht kan worden – nog opgemerkt worden dat, gezien u geen enkel bewijskrachtig identiteitsdocument neerlegde, uit niets blijkt dat de persoon over wie deze documenten gaan, daadwerkelijk uw broer zou betreffen.

Voorgaande vaststellingen maken dat er nauwelijks geloof gehecht kan worden aan uw verklaringen dat uw broer M(...) gewerkt zou hebben voor het Afghaanse leger.

Voorts kan er gewezen worden op een bedenkelijke vaststelling aangaande uw verklaringen over de omstandigheden waarin uw broer vermoord zou zijn. U verklaarde dat uw broer vakantie nam om naar een feest in eigen dorp te gaan (CGVS, p. 9). Dit contrasteert met het feit dat u verklaarde dat hij voor zijn vakanties in het geheim naar huis kwam zodat niemand hem kon zien (CGVS, p. 8), of nog, dat hij 's nachts naar huis kwam (CGVS, p. 9), daar het geweten was in het dorp dat hij het leger diende (CGVS, p. 9). Niet alleen kwam uw broer voor een feest naar huis, maar nog trokken jullie op de dag van zijn moord naar Puli Khumri stad in volle dag (CGVS, p. 20). Het is bevreemdend dat uw broer het risico nam om zonder meer overdag naar buiten gaan. Hiermee geconfronteerd stelde u dat de plaats waar u woonde overdag niet in handen was van de taliban, maar ze er wel acties uitvoerden overdag (CGVS, p. 20). Er kan bijgevolg redelijkerwijze worden gesteld dat M(...) wel degelijk risico's nam toen hij overdag uw huis verliet. Dat uw broer dergelijke risico's nam om naar de bazaar te gaan, komt weinig aannemelijk over.

Ook waren uw verklaringen over de gebeurtenis tijdens de begrafenis van uw broer geheel niet overtuigend. Tijdens het persoonlijk onderhoud beweerde u met luide stem gezegd te hebben dat u wist wie uw broer had vermoord en dat u het er niet bij zou laten (CGVS, p. 11). U lichtte later toe dat net deze uitspraak u in de ogen van de taliban schuldig maakte aan de moord op N(...): u wou immers wraak nemen (CGVS, p. 12). Het is dan ook frappant dat u bij de DVZ geen enkel gewag maakte van deze gebeurtenis op de begrafenis van M(...) (Vragenlijst CGVS ingevuld op de DVZ, vraag 3.5). Meer nog, u stelde bij de DVZ expliciet als reden dat u door de taliban zou worden gedood omdat u nu de oudste zoon was en u het land moest verlaten omdat u de oudste zoon was (Vragenlijst CGVS ingevuld op de DVZ, vraag 3.5). Dat u hier niet over sprak komt zeer bevreemdend over en doet nogmaals afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas.

Inzake de moord op N(...) moet voorts worden vastgesteld dat uw kennis van de feiten gebrekkig bleek. U kon niet duiden waar deze moord plaatsvond (CGVS, p. 22), noch op welke dag of welk moment van de dag (CGVS, p. 22). Ook het antwoord op de vraag hoe hij was vermoord bleef u schuldig (CGVS, p. 22). Dit komt bevreemdend over, gelet op het feit dat de moord op N(...) een sleutelement is in de problemen die u en uw familie met de taliban naar uw zeggen ondervonden.

Wat betreft de diverse bedreigingen die u en uw familie kregen van de taliban, moet voorts worden opgemerkt dat uw verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud geheel niet in lijn liggen met uw verklaringen op de DVZ. Immers, u verklaarde dat uw vader door de taliban hardhandig werd aangepakt en werd meegenomen, omwille van de moord op N(...) (CGVS, p. 12). Het is dan ook bijzonder treffend dat u bij de DVZ expliciet had verklaard dat jullie niet persoonlijk bedreigd werden, maar wel indirect (Vragenlijst CGVS ingevuld op de DVZ, vraag 3.5). Hiermee geconfronteerd beweerde u dit niet gezegd te hebben, quod non (CGVS, p. 25). Dat u eerst verklaart dat jullie slechts indirect bedreigd werden doch later stelt dat uw vader hardhandig werd aangepakt en zelfs werd meegenomen houdt in alle redelijkheid geen steek en doet op fundamentele wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen in dit verband. U meldde op de DVZ overigens niets van het huisbezoek van de taliban voor uw vertrek uit Afghanistan en in het geheel niets over het feit dat uw vader werd meegenomen door de taliban. Hiermee geconfronteerd reageerde u dat u slechts een korte samenvatting had gegeven (CGVS, p. 25). Dat gaat evenwel in tegen uw verklaring dat u op de DVZ alle gebeurtenissen had gemeld en geen zaken toe te voegen had aan het verslag van uw gesprek (CGVS, p. 3). Opmerkelijk is ook dat u op de DVZ met geen woord repte over de vier à vijf huisbezoeken die de taliban thuis brachten na uw vertrek uit Afghanistan. Pas op het einde van het persoonlijk onderhoud maakte u er melding van (CGVS, p. 23). Dat is opmerkelijk, temeer daar u na het vrij relaas expliciet werd gevraagd of er na uw vertrek nog incidenten waren gebeurd die verband hielden met de redenen waarom u vertrok, en u stelde van niet (CGVS, p. 14). Deze vaststellingen ondermijnen nogmaals de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Bovendien is de houding van uw vader, toen hij werd meegenomen door de taliban en terug vrijgelaten dankzij de dorpsouderen, frappant. Hij zou volgens uw verklaringen namelijk meteen op bezoek gekomen zijn bij uw maternale oom; hij wou met u een oplossing zoeken en een smokkelaar regelen (CGVS, p. 13-14). Gezien de beschuldigingen die op u wegen, gezien het feit dat hij net zelf was bevrijd, gezien de commissie van de taliban hem net hebben gezegd dat als ze u zien, niemand recht heeft te vragen wat

ze met u zouden doen (CGVS, p. 13), is het weinig aannemelijk dat uw vader u kwam opzoeken, en zodoende het risico nam de taliban regelrecht naar u te leiden.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u de door u beweerde problemen met de taliban geenszins aannemelijk heeft gemaakt. De vluchtelingenstatus kan u aldus niet toegekend worden.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance/afghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan.

Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022 en de eerste helft van 2023.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers. In de periode van 15 augustus 2021 tot 30 mei 2023 registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED-aanvallen op (vnl. sjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ook in de periode februari-april 2023 waren IED-aanvallen (79 slachtoffers, waarvan 13 dodelijke) en 'explosive remnants of war' (117 slachtoffers) de belangrijkste oorzaak van burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bermbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen

vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Afghanistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In

artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf,

EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_City_Mazar_Shari en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf)

blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de

Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance/afghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont

enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

U gaf aan bij een terugkeer naar Afghanistan te vrezen aanzien te worden als kafir (=ongelovige) wegens uw lang verblijf in Europa. De taliban hadden volgens u geen respect voor mensen die in Europa verbleven, omdat mensen in Europa wijn drinken en geen hijab aandoen (CGVS, p. 14). Gevraagd waarom u dat dacht, zei u zoiets gehoord te hebben toen u in Afghanistan was, het zat ook in hun cultuur (CGVS, p. 14). Er werd gepolst wat u precies had gehoord toen u nog in Afghanistan was, maar u herhaalde enkel het voorbeeld van uw broer die werd vermoord en van het feit dat de taliban achter u kwamen (CGVS, p. 14). Uitgenodigd concreet te zeggen waarom u iets zou gebeuren als u terug uit Europa zou komen, herhaalde u alleen dat de taliban al hadden besloten dat u moest worden vermoord (CGVS, p. 14). Gelet op uw algemeen ongeloofwaardig bevonden vluchtrelaas, kan evenmin veel geloof worden gehecht aan het feit dat de taliban besloten hadden u te vermoorden. Vervolgens gepeild naar voorbeelden van mensen die in Europa hadden gewoond en daarom in de problemen kwamen, wierp u op dat die mensen eigenlijk voorheen al een probleem hadden in hun land (CGVS, p. 14). U kon echter niet aannemelijk maken dat u zelf daadwerkelijk een probleem had in Afghanistan: uw uitleg gaat in uw geval bijgevolg niet op. U bracht aan dat het een basisregel was van de taliban dat mensen die in niet-islamitische landen hadden gewoond veranderd waren. Maar gevraagd wat die regel juist zei, stelde u hem zelf niet gehoord te hebben maar van andere mensen vernomen te hebben, op Facebook en andere media kon men de bedenkingen van de taliban terugvinden (CGVS, p. 14). Gepeild naar de oorsprong van de regel die u aanhaalde, gevraagd waar die geschreven stond, herhaalde u enkel dat mensen die gevlucht waren problemen hadden waardoor ze waren gevlucht (CGVS, p. 15). Dat is voor u niet het geval, aangezien u zoals meermaals aangestipt niet aannemelijk kon maken dat u daadwerkelijk in de problemen was gekomen met de taliban en moest vluchten. U haalde bijgevolg geen overtuigende elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

De overige documenten die u neerlegde ter staving van uw identiteit en asielaanvraag kunnen bovenstaande argumentatie niet ombuigen. Immers, over de taskara's van uw vader en moeder kan eenzelfde opmerking gemaakt worden als met betrekking tot uw taskara, namelijk dat hieraan geen bewijswaarde kan gehecht worden, aangezien Afghaanse identiteitsdocumenten eenvoudig tegen betaling te verkrijgen zijn en de authenticiteit van kopieën van taskara's niet kan worden nagegaan. Over de twee foto's die u neerlegde van uw broer met u en familieleden, en van uw broer met u en vrienden moet worden besloten dat uit niets blijkt in welke omstandigheden en wanneer deze foto's werden genomen, noch blijkt de aard van uw relatie met de persoon die u aanduidde als M(...) hieruit. Bijgevolg kan niet worden opgemaakt dat deze persoon ook daadwerkelijk uw broer is.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In wat zich aandient als een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Verzoeker herhaalt en benadrukt zijn vrees om bij terugkeer naar Afghanistan gedood te worden door de taliban omdat zij hem verdenken van de moord op N. en als ongelovige aanzien te worden door zijn lang verblijf in Europa.

Verzoeker stelt dat de commissaris-generaal volledig ten onrechte de bestreden beslissing nam en tracht de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen.

Waar de commissaris-generaal vaststelt dat verzoeker aangaande zijn leeftijd geen eenduidige verklaringen aflegde en dit zijn algemene geloofwaardigheid op de helling zet, laat verzoeker het volgende gelden:

“Verzoeker wenst evenwel te benadrukken dat het probleem betreffende de betrouwbaarheid van de leeftijdsonderzoek reeds ter sprake is gebracht in het Europees parlement in een resolutie:

(...)

(<https://www.kinderenopdevlucht.be/files/Image/mena-Cadre-juridique/Leeftijdsschatting-as-printed.pdf>)

Uit informatie waar verzoeker over beschikt, blijkt aldus dat er ernstige problemen zijn betreffende het leeftijdsonderzoek waar verzoeker aan onderworpen is geweest, en dit terwijl het CGVS ervan uitgaat dat dit leeftijdsonderzoek objectief en dus onbetwistbaar is.”

Op de vaststelling in de bestreden beslissing dat de verklaringen van verzoeker over de leeftijd van zijn broer M. niet coherent zijn en bovendien in strijd zijn met de gegevens vermeld op diens taskara en kieskaart, repliceert verzoeker als volgt:

“Verzoeker wenst hier te antwoorden, verwijzend naar volgend Richtlijn: UKBA, Asylum Instructions, Considering Asylum claims and Assessing Credibility, February 2012, p. 15:

(...)

Verzoeker wenst te benadrukken dat hij enkel onderwijs heeft gevolgd tot het zesde leerjaar. Het CGVS wenst ten onrechte het beeld te verschaffen dat verzoeker (meer) geschoold is.”

Waar de commissaris-generaal verder vaststelt dat verzoeker heel weinig informatie kan geven over de werkzaamheden van zijn broer in het leger, verwijst verzoeker naar een niet nader genoemde bron van UNHCR, dewelke onderzoek over het vastleggen en oproepen van herinneringen betreft.

Wat betreft de door hem voorgelegde documenten aangaande het werk van zijn broer, laat verzoeker het volgende gelden:

“Verzoeker wenst evenwel te benadrukken dat, bij de beoordeling van de geloofwaardigheid moet rekening worden gehouden met alle beschikbare bewijzen. Dit betekent dat ook met het schriftelijk bewijsstuk rekening moet worden gehouden voordat een beslissing over de geloofwaardigheid wordt genomen, aangezien dit bewijs een positief effect kan hebben op de beoordeling van de geloofwaardigheid. Dit leidt tot de conclusie dat de rechtbanken het schriftelijke bewijsstuk niet kunnen negeren vanwege een gebrek aan geloofwaardigheid: zij moeten het schriftelijke bewijsstuk opnemen in hun beoordeling van de geloofwaardigheid, zodat het schriftelijke bewijsstuk invloed kan hebben op die beoordeling.

In de zaak M.A. t. Zwitserland heeft het Hof het volgende geoordeeld:

(...)

EHRM, M.A. t. Zwitserland, nr. 52589/13, 18 november 2014, § 62.”

Waar in de bestreden beslissing gewezen wordt op verzoekers bedenkelijke verklaringen over de omstandigheden waarin zijn broer overleden zou zijn, laat verzoeker het volgende gelden:

“Verzoeker wenst evenwel te benadrukken dat er niet kan verwacht worden van verzoekers broer dat hij overdag NOOIT naar buiten ging. Hij ging af en toe naar buiten, maar hij probeerde zo aandachtig mogelijk te zijn.”

Op de vaststelling in de bestreden beslissing dat hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) geen gewag maakte van de gebeurtenis tijdens de begrafenis van zijn broer waarbij hij met luide stem zou hebben gezegd dat hij wist wie zijn broer had vermoord en dat hij het er niet bij zou laten, antwoordt verzoeker het volgende:

*“Uit psychologisch onderzoek blijkt dat wanneer iemand vaker wordt geïnterviewd over een bepaalde gebeurtenis, hij niet altijd consistent is in zijn verhaal. Dit geldt ook wanneer een gebeurtenis daadwerkelijk heeft plaatsgevonden. Deze inconsistentie is niet per se een teken van ongeloofwaardigheid. (zie P.A. Granhag, P.J. van Koppen, A. Vredveldt, *The Inconsistent Suspect: A Systematic Review of Different Types of Consistency in Truth Tellers and Liars*. R. Bull (ed.), *Investigative Interviewing*. J. Herlihy en S. Turner (2006), *Should discrepant accounts given by asylum seekers be taken as proof of deceit?*, *Torture: quarterly journal on rehabilitation of torture victims and prevention of torture*, 16, p. 81.)”*

Waar de commissaris-generaal vaststelt dat verzoeker een beperkte kennis heeft over de moord op N., antwoordt verzoeker *“dat hij het niet weet, omdat hij er niet bij is geweest”*. Verzoeker voegt hierbij opnieuw een passage uit voormelde, niet nader genoemde, bron van UNHCR.

In de bestreden beslissing gaat de commissaris-generaal verder in op enkele inconsistenties tussen verzoekers verklaringen bij de DVZ respectievelijk tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS) wat betreft de bedreigingen die verzoeker en zijn familie kregen van de taliban. Verzoeker licht hierover als volgt toe:

*“Verzoeker wenst evenwel te antwoorden dat een persoon zijn geheugen, en dus ook zijn verhaal, kan veranderen in de tijd en dit ten gevolge van verscheidene geheugeneffecten. Sommige herinneringen worden sterker, andere zwakker. Verlies en toename van herinneringen is eigen aan hoe het geheugen werkt. Verzoeker verwijst hierbij naar: H.E. Cameron, *Refugee Status Determinations and the Limits of Memory*, p. 491.”*

Waar de commissaris-generaal tenslotte ingaat op de houding van verzoekers vader, betoogt verzoeker als volgt:

“Verzoeker wenst evenwel te benadrukken dat, in tegenstelling tot hetgeen het CGVS voorhoudt, verzoekers vader niet meteen na zijn vrijlating op bezoek is gekomen bij verzoekers maternale oom. Verzoeker heeft uitdrukkelijk verklaard tijdens zijn gehoor bij het CGVS dat zijn vader slechts de dag nadat hij werd vrijgelaten op bezoek is gekomen bij verzoekers maternale oom.”

Vervolgens zet verzoeker uiteen dat hij vreest als ongelovige aanzien te worden door zijn lang verblijf in Europa. Verzoeker haalt hierbij verschillende bronnen aan die wijzen op een verhoogd risico op vervolging door de taliban omwille van gepercipieerde verwestering.

Vervolgens verwijst verzoeker ondergeschikt naar artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij zet in dit verband het volgende uiteen:

“De UN High Commissioner for Human Rights, Michelle Bachelet, is van oordeel dat de recente gebeurtenissen in Afghanistan de nood aan internationale bescherming van Afghanen hebben vergroot: (United Nations Human Rights Office of the High Commissioner, Oral update on the situation of human rights in Afghanistan, beschikbaar op <https://www.ohchr.org/EN/NewsEvents/Pages/DisplayNews.aspx?NewsID=27445&LangID=E>.) “(...)”. (United Nations Human Rights Office of the High Commissioner, Oral update on the situation of human rights in Afghanistan, beschikbaar op <https://www.ohchr.org/EN/NewsEvents/Pages/DisplayNews.aspx?NewsID=27445&LangID=E>.) Voorts blijkt uit verschillende rapporten dat er dodelijk geweld wordt gebruikt, alsook willekeurige arrestaties, illegale detentie en slechte gevangenisomstandigheden: “(...)

Sinds de machtsovername van de Taliban is de toegang tot gezondheidszorg sterk beperkt. Alle voorzorgsmaatregelen in verband met COVID-19 zijn weggefallen. De wereldgezondheidsorganisatie (WHO) stelt dat de gezondheidszorg in Afghanistan dringend aangepakt en beschermd moet worden: "(...)" WHO, Statement van Dr. Tedros Adhanom Ghebreyesus, Director-General of the World Health Organization, and Dr. Ahmed Al-Mandhari, WHO Regional Director for the Eastern Mediterranean on their visit to Kabul, 22 september 2021, beschikbaar op: <https://www.who.int/news/item/22-09-2021-acute-health-needs-in-afghanistan-must-be-urgently-addressed-and-health-gains-protected>.

De United Nations Office for the Coordination of Humanitarian Affairs (OCHA) meldt dezelfde problemen: "(...)" OCHA, Afghanistan: Weekly Humanitarian Update (30 augustus - 5 september 2021), 13 september 2021, beschikbaar op:

https://www.humanitarianresponse.info/sites/www.humanitarianresponse.info/files/documents/files/afghanistan_humanitarian_weekly-5-sep.pdf.

Bij alle voorgaande beperkingen baseert de Taliban zich op de strikte interpretatie van de sharia: "(...)" The Guardian, "Taliban name all-male Afghan cabinet including minister wanted by FBI, 7 september 2021, beschikbaar op: https://www.theguardian.com/world/2021/sep/07/taliban-name-afghanistans-newgovernment?CMP=Share_AndroidApp_Other.

Eveneens wenst verzoeker te verwijzen naar volgend artikel: n "(...)" The Guardian, "Taliban name all-male Afghan cabinet including minister wanted by FBI, 7 september 2021, beschikbaar op:

https://www.theguardian.com/world/2021/sep/07/taliban-name-afghanistans-newgovernment?CMP=Share_AndroidApp_Other

De UN High Commissioner for Human Rights, Michelle Bachelet, concludeert: "(...)" United Nations Human Rights Office of the High Commissioner, Oral update on the situation of human rights in Afghanistan, beschikbaar op:

<https://www.ohchr.org/EN/NewsEvents/Pages/DisplayNews.aspx?NewsID=27445&LangID=E>.

Hoewel de Taliban vrede en stabiliteit beloven, worden deze beloften met veel scepsis onthaald. Er is immers geen enkele garantie dat de Taliban niet zal terugkeren naar het eerdere schrikbewind, (zie ook Nansen refugee: Volgend verzoek Machtsovername Taliban)

Op hun eerste persconferentie op 17 augustus 2021, nadat ze de controle over Kabul hadden overgenomen, verklaarde de woordvoerder van de Taliban Zabihullah Mujahid: "(...)" (The New York Times, Taliban Promise Peace, but Doubt and Fear Persist, 18 August 2021, beschikbaar op: <https://www.nytimes.com/2021/08/17/world/asia/taliban-leaders-kabul.html>.)

Het CGVS stelt als volgt: "(...)"

Verzoeker wenst evenwel te antwoorden dat de UNHCR Guidance note dateert van 9 februari 2022. UNHCR verwijst in de Guidance note enkel naar landeninformatie in verband met rapporten over wijdverspreide mensenrechtenschendingen, deze landeninformatie dateert van september tot december 2021. De EUAA Country Guidance dateert van 22 april 2022. Het Asielagentschap stelt dat de landeninformatie waarnaar verwezen wordt betrekking heeft op gebeurtenissen die voor 8 december 2021 hebben plaatsgevonden in Afghanistan. In principe bevatten de richtlijnen van UNHCR en het Europees Asielagentschap dus een juridische analyse van landeninformatie over eenzelfde periode. Alhoewel de EU Country Guidance twee maanden later is gepubliceerd, bevat het geen analyse van recentere informatie dan die door UNHCR werd geanalyseerd. Bovendien zijn er enkele kanttekeningen te plaatsen bij hoe recent de informatie is waarop het Europees Asielagentschap zijn analyse baseert. Zoals reeds eerder vermeld, bevat de EUAA Country Guidance van april 2022 een gerichte update van de richtlijnen en wordt er gefocust op significante veranderingen tijdens de eerste maanden na de machtsovername van de Taliban op 15 augustus 2021. Het gevolg is dat bepaalde richtlijnen nog van november 2021 of zelfs van december 2020 dateren en dus een analyse bevatten van oudere landeninformatie van vóór de machtsovername door de Taliban. De datum van 8 december 2021 ziet dan ook op het einde van de onderzoeksperiode die ten grondslag lag aan het meest recente rapport van het Europees Asielagentschap over Afghanistan, namelijk de EUAA Country Focus van januari 2022. De analyse is echter niet enkel op dit rapport gebaseerd, maar ook op oudere landeninformatie rapporten van het Europees Asielagentschap. Het is van belang om bij elk risicoprofiel de onderliggende landeninformatie in de EUAA rapporten op te zoeken en na te gaan hoe recent de informatie in deze rapporten precies is. Bijvoorbeeld, de analyse met betrekking tot de nood aan subsidiaire bescherming in de EUAA Country Guidance van april 2022, zeer relevant gezien het standpunt van UNHCR, is gebaseerd op hoofdstuk 3 van de EUAA Country Focus van januari 2022. Dit hoofdstuk bevat voornamelijk informatie van september en oktober 2021, uitzonderlijk wordt er verwezen naar informatie van (begin) november 2021. De conclusie van het Europees Asielagentschap dal op het moment van schrijven van de EUAA Country Guidance het niveau van willekeurig geweld significant lager is bevonden dan voor de machtsovername van de Taliban, is dan ook op oudere landeninformatie gebaseerd dan men op een eerste oogopslag zou denken (gebrekkige transparantie). Gezien de fragiele en onvoorspelbare situatie in Afghanistan is het gebruik van actuele informatie des te belangrijker. Om deze reden kan er niet te veel gewicht worden

toegekend aan de conclusie dat het niveau van willekeurig geweld significant lager is geworden. Belangrijker is het om de nuancering in aanmerking te nemen die het Europees Asielagentschap zelf aanbrengt, Nevertheless, the future risk of indiscriminate violence in any part of the country, should always be based on the most recent information concerning the dynamics in the particular area as well as the country as a whole. Limitations with regard to reliable reporting from the country should also be taken into account. (EUAA Country guidance, p. 130 en Nansen note 2-2022 Het gebruik van beleidsrichtlijnen van UNHCR en het Europees Asielagentschap in Afghaanse dossiers)."

2.1.2. Als bijlage aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken toegevoegd.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.2.2. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart niet terug te kunnen keren naar zijn land van herkomst, Afghanistan, omwille van problemen met de taliban. Verzoekers broer M. zou als soldaat in het leger gewerkt hebben. Ongeveer zes maanden voor verzoekers vertrek uit Afghanistan zou zijn broer M. vakantie genomen hebben en naar huis gekomen zijn in Wazirabad. De dag na M.'s thuiskomst zou verzoeker samen met M. naar de bazaar in Puli Khumri op weg geweest zijn toen M. beschoten zou zijn door twee talibanleden op een motorfiets. Als gevolg hiervan zou M. overleden zijn. Tijdens M.'s begrafenis zou verzoeker luid te kennen gegeven hebben dat hij N., de talib die M. gedood zou hebben, kende en het hier niet zomaar zou bij laten. Vijftien dagen voor verzoekers vertrek zou N. gedood zijn. Op N.'s begrafenis zouden er geruchten rondgegaan zijn dat verzoeker verantwoordelijk zou zijn voor de dood van N. Omwille hiervan zou verzoeker naar zijn oom M. K. gestuurd zijn. Even later zouden er taliban aangeklopt hebben aan verzoekers huis en naar hem gevraagd hebben. Verzoekers vader zou vervolgens meegenomen zijn door de taliban en voor hun commissie gekomen zijn. Nadat verzoekers vader dankzij de dorpsouderen vrijgekomen zou zijn, zou hij naar M. K. gegaan zijn en samen met hem de nodige regelingen getroffen hebben om verzoeker het land uit te krijgen. Verzoeker vreest bij terugkeer naar Afghanistan gedood te zullen worden door de taliban, omdat zij hem verdenken van de moord op N. Tevens vreest verzoeker als ongelovige aanzien te worden omwille van zijn verblijf in Europa.

Na lezing van het administratief dossier kan de Raad in navolging van de commissaris-generaal slechts vaststellen dat verzoeker er niet in slaagt om aan de hand van zijn verklaringen en neergelegde documenten zijn vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk te maken.

Vooreerst dient samen met de commissaris-generaal te worden vastgesteld dat waar verzoeker bij aankomst in België verklaarde minderjarig te zijn, een leeftijdsonderzoek heeft uitgewezen dat verzoeker op datum van 24 september 2021 ouder was dan achttien jaar en zijn leeftijd werd geschat op 22,5 jaar, met een standaarddeviatie van 1,7 jaar (administratief dossier (hierna: AD), stuk 7, 'DVZ', beslissing van de dienst Voogdij van de FOD Justitie van 29 september 2021).

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift stelt dat er ernstige problemen zijn betreffende het leeftijdsonderzoek in kwestie, "*dit terwijl het CGVS ervan uitgaat dat dit leeftijdsonderzoek objectief en dus onbetwistbaar is*", merkt de Raad op dat verzoeker de mogelijkheid had om, indien hij het niet eens is met de beslissing van de Dienst Voogdij, hiertegen beroep in te dienen bij de Raad van State binnen een termijn van zestig dagen na ontvangst van deze beslissing, zoals vermeld wordt in de kennisgeving ervan, doch dat uit de stukken in het administratief dossier niet blijkt dat verzoeker dit heeft gedaan. Enige betwisting van de resultaten van dit leeftijdsonderzoek kan in het kader van onderhavige

beroepsprocedure niet dienstig worden aangevoerd. Aldus kon de commissaris-generaal zich op goede gronden steunen op de beslissing van de Dienst Voogdij aangaande het leeftijdsonderzoek dat werd uitgevoerd. De Raad stelt tevens vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift zelf aangeeft geboren te zijn in het jaar 2000 en zodoende erkent dat hij minstens twintig jaar oud was bij aankomst in België in 2021. Met zijn betoog doet verzoeker aldus geen afbreuk aan de vaststelling dat hij zich gevoelig jonger heeft voorgedaan dan hij in werkelijkheid is, waardoor zijn algemene geloofwaardigheid op de helling wordt gezet en er aan de authenticiteit van zijn *taskara* geen geloof kan worden gehecht, in zoverre verzoeker zich op dit document zou beroepen ter staving van zijn beweerde leeftijd.

Vervolgens dient te worden vastgesteld dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat zijn broer M. jarenlang in het Afghaanse leger heeft gediend en om die reden door de taliban werd vermoord.

Verzoeker blijkt vooreerst immers geen consistente verklaringen te hebben afgelegd over zijn broers leeftijd, zoals in de bestreden beslissing als volgt wordt toegelicht:

“Tijdens het persoonlijk onderhoud stelde u niet te weten hoe oud hij was: u had geen idee (CGVS, p. 4). Echter, u had bij de DVZ wel verklaard dat M(...) 27 jaar was (DVZ Verklaring, punt 17). Bij aankomst in België had u zijn leeftijd dan weer opgegeven als 20 jaar (Fiche NBMV, p. 2-3). Het komt weinig coherent over dat u zijn leeftijd nu eens niet zou kennen, dan weer schatte op 20 jaar, of nog, op 27 jaar. Meer nog, u bleek niet in staat hem in leeftijd te situeren ten opzichte van uw ander broers en zussen. Gevraagd hoeveel ouder dan u hij was, kon u situeren dat M(...) ouder was dan uzelf en dan uw twee zussen (CGVS, p. 4). Maar uit uw eerdere verklaringen blijkt dat uw beide zussen ouder zouden zijn dan uw broer (Fiche NBMV, p. 2-3). Dat u uw broer M(...) qua leeftijd niet zou kunnen plaatsen ten opzichte van uw broers en zussen is weinig aannemelijk. Zoals aangestipt genoot u scholing (CGVS, p. 7; DVZ Verklaring, punt 11), en had u ook geregeld contact met hem: hij kwam om de paar maanden naar huis (CGVS, p. 8) voor periodes van een halve maand tot een maand (CGVS, p. 9).”

Door in zijn verzoekschrift naar algemene informatie te verwijzen waarin gewezen wordt op het belang van het profiel van de verzoeker om internationale bescherming voor de beoordeling van diens geloofwaardigheid en te benadrukken dat hij enkel tot het zesde leerjaar naar school is geweest, toont verzoeker geenszins *in concreto* aan dat, en op welke wijze, zijn scholingsgraad of mate van geletterdheid van invloed zou zijn geweest op de bestreden motivering en beslissing en kan hij de analyse van de commissaris-generaal dan ook niet in een ander daglicht stellen.

Verder kan de commissaris-generaal worden bijgetreden waar zij als volgt motiveert:

“Ook uw verklaringen over uw broers werk in het leger kunnen geenszins overtuigen. Gevraagd hoe lang hij in totaal de job uitoefende, zei u dat hij tot het einde werkte, tot hij werd geraakt (CGVS, p. 9). Gevraagd hoeveel jaar voor uw vertrek uit Afghanistan uw broer in het leger was begonnen, zei u daarover geen info te hebben, uw broer was eerst in Shen Dand geweest, en daarna tot op het einde op een andere plaats (CGVS, p. 9). Nochtans blijkt uit de door u voorgelegde legerbadge, waarover u stelde dat het zijn eerste badge was (CGVS, p. 17), dat hij tewerkgesteld was sinds 19 februari 2011. Dat u bijgevolg geen antwoord, zelfs niet bij benadering, kan geven over de duur van zijn tewerkstelling, komt bevreemdend over. Niet alleen over de duur van zijn tewerkstelling was u vaag, ook wist u niet in welke eenheid hij diende, u wist niet of het luchtmacht of de landtroepen betrof (CGVS, p. 8), en u kon evenmin aangeven in welk korps hij zat (CGVS, p. 8). U haalde aan dat hij in het begin in Shen Dand, in de provincie Herat, gestationeerd was, waar hij alle nodige trainingen had gekregen en nadien in Mazaar (CGVS, p. 8). Echter, u kende de naam van het korps waar hij in Mazaar diende niet (CGVS, p. 18), u noemde het korps aldaar het Mazaar korps. Uit de wasihahad die u neerlegde blijkt echter dat M(...) soldaat geweest zou zijn bij de tweede compagnie, in het tweede bataljon, en hij in de 2de brigade zat van het 209de Shaheen korps. Het komt echter bevreemdend over dat uit de beschikbare informatie blijkt dat de 2de brigade van het Shaheen korps niet gelegerd is in Mazaar, waar u uw broers werk situeerde, maar wel in Kunduz. Verder stelde u dat uw broer gewoon soldaat was (CGVS, p. 8). Gevraagd of soldaat zijn graad was, beaamde u dat (CGVS, p. 8). Ofschoon u voorts verklaarde dat hij soldaat was toen hij zijn training beëindigde (CGVS, p. 17), staat op zijn legerbadge – nochtans zijn eerste badge volgens uw verklaringen - dat hij toen reeds sergeant was (SSG- staf sergeant, E6). Ook uit de foto's die u van uw broer in het leger neerlegde, valt aan de hand van de kentekens op zijn uniform op te maken dat hij de rang van sergeant had (SFC - sergeant eerste klas E7). Dat u hem zijn rang bijgevolg als soldaat weergeeft, is zeer opmerkelijk. Tot slot kan er nog opgemerkt worden dat u niet wist wie zijn directe chef was, hetgeen gelet op het feit dat uw broer regelmatig voor een lange periode thuis verbleef enigszins opmerkelijk is. Dat uw kennis over het werk van uw broer dermate beperkt is, is weinig aannemelijk en doet afbreuk aan uw

verklaringen in dit verband. De opwerping van uw advocaat dat uw broer een beroep had met een bepaalde geheimhouding doet hieraan geen afbreuk gezien het hier louter om feitelijke gegevens gaat, waarvan redelijkerwijs verwacht kan worden dat u, die zijn verzoek om internationale bescherming volledig stoelt op het werk van uw broer M(...), er weet van heeft. Bovendien gaf u aan dat iedereen in de familie van uw broers werk afwist en dat uw broer ook verhalen over zijn werk vertelde (CGVS, p. 18), waardoor minstens enige kennis verwacht kan worden.”

De Raad stelt vast dat verzoekers betoog in voorliggend verzoekschrift niet van die aard is om bovenstaande pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, te verklaren of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoeker toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe hij evenwel in gebreke blijft. Verzoeker beperkt zich in zijn verzoekschrift tot het citeren uit algemene informatie betreffende het geheugen en het vermogen van een persoon om herinneringen vast te leggen, vast te houden en terug op te roepen, maar laat na dit verder te concretiseren of op zijn persoonlijke situatie te betrekken, waardoor hij de vastgestelde inconsistenties en hiaten in zijn verklaringen niet weerlegt, noch verklaart.

Verder wijst de commissaris-generaal er in de bestreden beslissing op dat verzoeker geen consistente verklaringen heeft afgelegd over de omstandigheden waarin zijn broer M. zou zijn vermoord en motiveert zij dienaangaande terecht als volgt:

“U verklaarde dat uw broer vakantie nam om naar een feest in eigen dorp te gaan (CGVS, p. 9). Dit contrasteert met het feit dat u verklaarde dat hij voor zijn vakanties in het geheim naar huis kwam zodat niemand hem kon zien (CGVS, p. 8), of nog, dat hij 's nachts naar huis kwam (CGVS, p. 9), daar het geweten was in het dorp dat hij het leger diende (CGVS, p. 9). Niet alleen kwam uw broer voor een feest naar huis, maar nog trokken jullie op de dag van zijn moord naar Puli Khumri stad in volle dag (CGVS, p. 20). Het is bevreemdend dat uw broer het risico nam om zonder meer overdag naar buiten gaan. Hiermee geconfronteerd stelde u dat de plaats waar u woonde overdag niet in handen was van de taliban, maar ze er wel acties uitvoerden overdag (CGVS, p. 20). Er kan bijgevolg redelijkerwijze worden gesteld dat M(...) wel degelijk risico's nam toen hij overdag uw huis verliet. Dat uw broer dergelijke risico's nam om naar de bazaar te gaan, komt weinig aannemelijk over.”

Met zijn betoog in het verzoekschrift dat van zijn broer niet verwacht kan worden dat hij overdag nooit naar buiten ging en dat hij af en toe wel naar buiten ging maar probeerde zo aandachtig mogelijk te zijn, weerlegt noch verklaart verzoeker het gebrek aan logica in zijn verklaringen volgens dewelke zijn broer enerzijds voor zijn vakanties in het geheim naar huis kwam zodat niemand hem kon zien, maar er anderzijds klaarblijkelijk geen graten in zag om naar een feest te gaan in zijn eigen dorp en zich overdag naar de stad Pul-i Khumri te begeven. Voorts is het niet logisch dat M. soms 's nachts naar huis zou komen, als het net 's nachts was dat de taliban zich vrij konden bewegen (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 9 en 10). Tot slot verklaart verzoeker niet waarom M. in het geheim naar huis zou komen zodat niemand hem zou zien indien men in het dorp toch op de hoogte zou zijn geweest van zijn tewerkstelling in het leger (*Ibid.*, p. 9). De Raad stelt bijgevolg vast dat verzoekers betoog niet afdoend is om de pertinente analyse van de commissaris-generaal in een ander daglicht te stellen.

Aan de geloofwaardigheid van verzoekers vluchtrelaas wordt verder op fundamentele wijze afbreuk gedaan door de vaststelling dat verzoeker bepaalde kernelementen hieruit onvermeld heeft gelaten tijdens zijn interview bij de DVZ en, mede hierdoor, bij de DVZ een versie van de feiten heeft gedebiteerd die op meerdere cruciale punten onverenigbaar is met zijn latere verklaringen afgelegd op het CGVS. Dienaangaande overweegt de commissaris-generaal in de bestreden beslissing op goeden gronden als volgt:

“Ook waren uw verklaringen over de gebeurtenis tijdens de begrafenis van uw broer geheel niet overtuigend. Tijdens het persoonlijk onderhoud beweerde u met luide stem gezegd te hebben dat u wist wie uw broer had vermoord en dat u het er niet bij zou laten (CGVS, p. 11). U lichtte later toe dat net deze uitspraak u in de ogen van de taliban schuldig maakte aan de moord op N(...): u wou immers wraak nemen (CGVS, p. 12). Het is dan ook frappant dat u bij de DVZ geen enkel gewag maakte van deze gebeurtenis op de begrafenis van M(...) (Vragenlijst CGVS ingevuld op de DVZ, vraag 3.5). Meer nog, u stelde bij de DVZ expliciet als reden dat u door de taliban zou worden gedood omdat u nu de oudste zoon was en u het land moest verlaten omdat u de oudste zoon was (Vragenlijst CGVS ingevuld op de DVZ,

vraag 3.5). *Dat u hier niet over sprak komt zeer bevreemdend over en doet nogmaals afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas.*

(...)

Wat betreft de diverse bedreigingen die u en uw familie kregen van de taliban, moet voorts worden opgemerkt dat uw verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud geheel niet in lijn liggen met uw verklaringen op de DVZ. Immers, u verklaarde dat uw vader door de taliban hardhandig werd aangepakt en werd meegenomen, omwille van de moord op N(...) (CGVS, p. 12). Het is dan ook bijzonder treffend dat u bij de DVZ expliciet had verklaard dat jullie niet persoonlijk bedreigd werden, maar wel indirect (Vragenlijst CGVS ingevuld op de DVZ, vraag 3.5). Hiermee geconfronteerd beweerde u dit niet gezegd te hebben, quod non (CGVS, p. 25). Dat u eerst verklaart dat jullie slechts indirect bedreigd werden doch later stelt dat uw vader hardhandig werd aangepakt en zelfs werd meegenomen houdt in alle redelijkheid geen steek en doet op fundamentele wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen in dit verband. U meldde op de DVZ overigens niets van het huisbezoek van de taliban voor uw vertrek uit Afghanistan en in het geheel niets over het feit dat uw vader werd meegenomen door de taliban. Hiermee geconfronteerd reageerde u dat u slechts een korte samenvatting had gegeven (CGVS, p. 25). Dat gaat evenwel in tegen uw verklaring dat u op de DVZ alle gebeurtenissen had gemeld en geen zaken toe te voegen had aan het verslag van uw gesprek (CGVS, p. 3). Opmerkelijk is ook dat u op de DVZ met geen woord repte over de vier à vijf huisbezoeken die de taliban thuis brachten na uw vertrek uit Afghanistan. Pas op het einde van het persoonlijk onderhoud maakte u er melding van (CGVS, p. 23). Dat is opmerkelijk, temeer daar u na het vrij relaas expliciet werd gevraagd of er na uw vertrek nog incidenten waren gebeurd die verband hielden met de redenen waarom u vertrok, en u stelde van niet (CGVS, p. 14). Deze vaststellingen ondermijnen nogmaals de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag.

De Raad benadrukt dat van een kandidaat-vluchteling redelijkerwijze mag worden verwacht dat hij of zij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn of haar aanvraag tot hulp en bescherming, van bij het begin in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten. Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn of haar volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn of haar asielaanvraag en het is aan hem of haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de Belgische asielinstanties, en dit reeds vanaf zijn eerste gehoor bij de DVZ. *In casu* stelt de commissaris-generaal terecht vast dat verzoeker bij de DVZ nagelaten heeft meerdere essentiële elementen van zijn relaas te vermelden, met name de gebeurtenis tijdens de begrafenis van zijn broer waarbij verzoeker met luide stem zou hebben gezegd dat hij wist wie zijn broer had vermoord en dat hij het daar niet bij zou laten, welke uitspraak hem in de ogen van de taliban schuldig zou hebben gemaakt aan de moord op N., de bezoeken die de taliban brachten bij verzoeker thuis voor en na zijn vertrek uit Afghanistan en het feit dat verzoekers vader meegenomen werd door de taliban. Van verzoeker, die bij de DVZ gevraagd werd een kort doch volledig overzicht te geven van alle feiten en elementen die hadden geleid tot de vlucht uit zijn land van herkomst, mag worden verwacht dat hij deze elementen, die raken aan de kern van zijn relaas, daar zou hebben aangehaald. Zoals de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht stelt, heeft verzoeker op het CGVS bevestigd dat hij bij de DVZ alle belangrijke gebeurtenissen kon aanhalen en blijkt verder niet dat verzoeker bij de DVZ de tijd of gelegenheid niet zou hebben gekregen om een volledig overzicht te geven van de feiten waarop hij zijn verzoek om internationale bescherming baseert. Evenmin kan verzoeker ter verklaring van de vastgestelde omissies en discrepanties in zijn verklaringen met betrekking tot voormelde kernelementen van zijn relaas op dienstige wijze verwijzen naar psychologisch onderzoek waaruit zou blijken dat wanneer iemand vaker wordt geïnterviewd over een bepaalde gebeurtenis die daadwerkelijk heeft plaatsgevonden, het voorkomt dat deze persoon niet altijd consistent is, of naar algemene informatie over herinneringen en het geheugen van een persoon. De Raad herhaalt dat van verzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte, coherente, duidelijke en precieze wijze kan weergeven, zeker die feiten en gebeurtenissen die de essentie uitmaken van het relaas, die hij persoonlijk heeft meegemaakt en die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek uit zijn land. Door louter naar algemene informatie te verwijzen, zonder deze *in concreto* te betrekken op zijn eigen persoon, blijft verzoeker hiertoe in gebreke.

De commissaris-generaal wijst in de bestreden beslissing verder terecht op verzoekers gebrekkige kennis inzake de moord op N.:

“U kon niet duiden waar deze moord plaatsvond (CGVS, p. 22), noch op welke dag of welk moment van de dag (CGVS, p. 22). Ook het antwoord op de vraag hoe hij was vermoord bleef u schuldig (CGVS, p. 22). Dit komt bevreemdend over, gelet op het feit dat de moord op N(...) een sleutelement is in de problemen die u en uw familie met de taliban naar uw zeggen ondervonden.”

Verzoeker kan niet overtuigen waar hij verschoning zoekt voor deze gebrekkige informatie door uit te leggen dat “*hij het niet weet, omdat hij er niet bij is geweest*” en voor het overige opnieuw algemene informatie te citeren over de werking van het geheugen. De moord op N. betreft immers een kernelement van zijn relaas, en de directe aanleiding voor zijn vertrek uit Afghanistan, zodat van verzoeker mag worden verwacht dat hij hierover gedetailleerde en doorleefde verklaringen kan afleggen, *quod non*. De Raad herhaalt dat het aan verzoeker is om aan de hand van concrete elementen en argumenten de analyse van de commissaris-generaal in een ander daglicht te stellen, waartoe hij, door louter algemene informatie aan te brengen, in gebreke blijft.

De commissaris-generaal kan tot slot worden bijgetreden waar zij in de bestreden beslissing nog op het volgende wijst:

“Bovendien is de houding van uw vader, toen hij werd meegenomen door de taliban en terug vrijgelaten dankzij de dorpsouderen, frappant. Hij zou volgens uw verklaringen namelijk meteen op bezoek gekomen zijn bij uw maternale oom; hij wou met u een oplossing zoeken en een smokkelaar regelen (CGVS, p. 13-14). Gezien de beschuldigingen die op u wegen, gezien het feit dat hij net zelf was bevrijd, gezien de commissie van de taliban hem net hebben gezegd dat als ze u zien, niemand recht heeft te vragen wat ze met u zouden doen (CGVS, p. 13), is het weinig aannemelijk dat uw vader u kwam opzoeken, en zodoende het risico nam de taliban regelrecht naar u te leiden.”

Waar verzoeker aanvoert dat zijn vader “*niet meteen na zijn vrijlating op bezoek is gekomen bij verzoekers maternale oom*”, maar dit “*slechts de dag nadat hij werd vrijgelaten*” was, merkt de Raad op dat, ook wanneer verzoekers vader hem de volgende dag kwam opzoeken bij zijn maternale oom M. K., verzoekers vader op die manier nog steeds een risico nam om de taliban rechtstreeks naar verzoeker te leiden. De Raad acht dit risicovolle gedrag van verzoekers vader niet aannemelijk, mede in acht genomen dat verzoekers vader een dag eerder zelf was bevrijd en de commissie van de taliban aangegeven had dat als ze verzoeker zouden zien, niemand het recht zou hebben te vragen wat ze met hem zouden doen.

De documenten die verzoeker neerlegde ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. Wat betreft verzoekers *taskara* werd hoger reeds vastgesteld dat er aan de authenticiteit van dit document geen geloof kan worden gehecht, in zoverre verzoeker zich hierop wenst te beroepen ter staving van zijn verklaringen betreffende zijn leeftijd. Deze *taskara* bevat bovendien louter gegevens betreffende verzoekers herkomst en identiteit en kan niet dienen ter staving van de feiten en vrees die verzoeker aanvoert (AD, stuk 5, ‘Documenten’, nr. 1). De *taskara*’s van verzoekers vader, moeder en overleden broer kunnen eveneens slechts dienen ter staving van hun identiteit en herkomst, welke elementen *in casu* niet ter discussie staan doch geen betrekking hebben op de kern van de door verzoeker aangevoerde vervolgingsfeiten en vrees (*Ibid.*, nrs. 2, 3 en 4). Hoger is reeds gewezen op verzoekers gebrekkige kennis van de inhoud van de documenten die hij neerlegt ter staving van zijn broers werkzaamheden in het leger, waardoor deze documenten op zich niet kunnen volstaan om aan deze werkzaamheden zonder meer geloof te hechten. Deze documenten hebben bovendien geen betrekking op de problemen die verzoeker verklaart te hebben gekend met de taliban volgend op de dood van de talib die zijn broer zou hebben vermoord (*Ibid.*, nrs. 5, 7-10). Ook de fotoreeksen die verzoeker neerlegt van zijn broer in het leger en van zichzelf met zijn broer en andere personen in burgerkledij, kunnen de problemen die verzoeker ertoe zouden hebben gebracht Afghanistan te verlaten niet bewijzen (*Ibid.*, nrs. 6 en 11). De bewijswaarde van dergelijke privéfoto’s is hoe dan ook beperkt, daar deze door mogelijke inscenering van omstandigheden geen garantie bieden over de authenticiteit van wat wordt afgebeeld. De enveloppes, tot slot, kunnen aantonen dat verzoeker post ontvangen heeft uit respectievelijk Pakistan en Afghanistan maar houden evenmin verband met de feiten op grond waarvan hij om internationale bescherming verzoekt (*Ibid.*, nr. 12).

Daargelaten de hoger gedane vaststellingen, merkt de Raad nog op dat de neergelegde documenten, met uitzondering van verzoekers *taskara* en de enveloppes, geen originele documenten maar fotokopieën zijn. Aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën kan hoe dan ook slechts een beperkte bewijswaarde worden verleend (cf. RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Dat uiterste omzichtigheid geboden is bij het toekennen van bewijswaarde aan Afghaanse documenten vindt voorts steun in objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier waaruit blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten – zowel deze die van de overheid uitgaan als deze die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat – kunnen en worden nagemaakt (AD, stuk 6, ‘Landeninformatie’, stuk 1: COI Focus “*Afghanistan. Corruptie en documentenfraude*” van 14 januari 2021 (update)).

Het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie en de verklaringen van verzoeker in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang alsook in het licht van algemene situatie in Afghanistan, acht de Raad het geheel aan de voormelde bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor de taliban.

Verzoeker haalde tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS tevens een vrees aan om bij terugkeer naar zijn land van herkomst door de taliban als ongelovige te worden beschouwd omwille van zijn verblijf in Europa, wat hij in zijn verzoekschrift herhaalt.

Wat dit betreft kan, op basis van de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, de volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afgaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO “*Afghanistan Country Focus*”, januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de de-factoregering opnieuw het *Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar)* (hierna: het MPVPV) opgericht. (EASO “*Afghanistan Country Focus*”, januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de de-factotalibanregering, evenals de provinciale de-factoregeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA “*Afghanistan security situation*”, augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van “*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA “*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*”, p. 17). Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 45-48). Een internationale analist vertelde de EUAA in maart 2022 dat sommige lokale afdelingen van het MPVPV de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het de-factoministerie in Kaboel. Een bron beschreef de provincies Takhar en Badakhshan als voorbeelden van gebieden waar het de-factoministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze dienen te worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, “*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban’s second Emirate*”, van 15 juni 2022 in EUAA “*Afghanistan security situation*” augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft “*zina*” – i.e. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, “*Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (*Ministry of Communications and Information Technology*) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals *TikTok* of andere programma’s met “*immorele inhoud*” te beperken.

(EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, “*Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangaf dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, “*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*”, 8 December 2021 in EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pasjtoe-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pasjtoe-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA “*Guidance Note*” van april 2022 die verwijst naar de EASO COI Query “*Afghan nationals perceived as ‘Westernised’*”, 2 september 2020, met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

(i) personen “*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;

(ii) personen die “*verwesterd*” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn. Er dient sprake te zijn van kenmerken of overtuigingen die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft (HvJ

5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, *Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z*, punten 70-71). Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest *Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk* van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid “to play the game”. Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risicoanalyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van “zina” kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar de commissaris-generaal verwijst in de bestreden beslissing bijtreden (EUAA, “*Country guidance: Afghanistan*”, januari 2023, p. 21 en 72-79).

In casu motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt:

“U gaf aan bij een terugkeer naar Afghanistan te vrezen aanzien te worden als kafir (=ongelovige) wegens uw lang verblijf in Europa. De taliban hadden volgens u geen respect voor mensen die in Europa verbleven, omdat mensen in Europa wijn drinken en geen hijab aandoen (CGVS, p. 14). Gevraagd waarom u dat dacht, zei u zoiets gehoord te hebben toen u in Afghanistan was, het zat ook in hun cultuur (CGVS, p. 14). Er werd gepolst wat u precies had gehoord toen u nog in Afghanistan was, maar u herhaalde enkel het voorbeeld van uw broer die werd vermoord en van het feit dat de taliban achter u kwamen (CGVS, p. 14). Uitgenodigd concreet te zeggen waarom u iets zou gebeuren als u terug uit Europa zou komen, herhaalde u alleen dat de taliban al hadden besloten dat u moest worden vermoord (CGVS, p. 14). Gelet op uw algemeen ongeloofwaardig bevonden vluchtrelaas, kan evenmin veel geloof worden gehecht aan het feit dat de taliban besloten hadden u te vermoorden. Vervolgens gepeild naar voorbeelden van mensen die in Europa hadden gewoond en daarom in de problemen kwamen, wierp u op dat die mensen eigenlijk voorheen al een probleem hadden in hun land (CGVS, p. 14). U kon echter niet aannemelijk maken dat u zelf daadwerkelijk een probleem had in Afghanistan: uw uitleg gaat in uw geval bijgevolg niet op. U bracht aan dat het een basisregel was van de taliban dat mensen die in niet-islamitische landen hadden gewoond veranderd waren. Maar gevraagd wat die regel juist zei, stelde u hem zelf niet gehoord te hebben maar van andere mensen vernomen te hebben, op Facebook en andere media kon men de bedenkingen van de taliban terugvinden (CGVS, p. 14). Gepeild naar de oorsprong van de regel die u aanhaalde, gevraagd waar die geschreven stond, herhaalde u enkel dat mensen die gevlucht waren problemen hadden waardoor ze waren gevlucht (CGVS, p. 15). Dat is voor u niet het geval, aangezien u zoals meermaals aangestipt niet aannemelijk kon maken dat u daadwerkelijk in de problemen was gekomen met de taliban en moest vluchten. U haalde bijgevolg geen overtuigende elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.”

In zijn verzoekschrift verwijst verzoeker louter naar algemene informatie en laat hij na te concretiseren dat en op welke wijze hij verwesterd zou zijn of als dusdanig zou kunnen worden gepercipieerd door de taliban.

De Raad wijst er voorts op dat uit de beslissing van de Dienst Voogdij van de FOD Justitie blijkt dat er op basis van een leeftijdsonderzoek geconcludeerd kan worden dat verzoeker op 24 september 2021 een leeftijd had van ouder dan achttien jaar, vermoedelijk 22,5 jaar, met een standaarddeviatie van 1,7 jaar (AD, stuk 7, ‘DVZ’, Beslissing Dienst Voogdij van 29 september 2021). Nu verzoeker tevens in zijn verzoekschrift aangeeft te zijn geboren in 2000 en verklaard heeft er zes maanden over gedaan te hebben om van Afghanistan naar België te komen (AD, stuk 4, ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p.10), waar hij op 28 augustus 2021 toekwam, kan dan ook worden aangenomen dat hij

minstens tot zijn twintig jaar in Afghanistan heeft verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat hij een belangrijk deel van zijn vormende jaren in Afghanistan heeft doorgebracht en aldaar gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Daarom kan, op basis van de loutere omstandigheid dat verzoeker inmiddels twee jaar in België verblijft, niet zonder meer worden aangenomen dat hij totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. Hierbij dient nog aangestipt te worden dat verzoeker niet aantoonbaar dat hij bij terugkeer niet meer kan rekenen op enig familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan. Uit zijn verklaringen blijkt dat hij nog steeds contact heeft met zijn familie in Afghanistan (*ibid.*). Verzoeker moet dan ook redelijkerwijze in staat worden geacht op de hoogte te zijn van de actueel heersende normen en waarden in Afghanistan en deze in acht te nemen. Volledigheidshalve kan nog opgemerkt worden dat verzoeker zich nog steeds bedient van een tolk Pasjtoe en verklaard heeft soennitisch moslim te zijn (AD, stuk 7, verklaring DVZ, vraag 9 en stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 3-4).

De Raad wijst er bovendien op dat een door louter tijdsverloop ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij de verzoeker aannemelijk maakt dat deze levenswijze bijzonder belangrijk is voor hem en een wezenlijk bestanddeel vormt van zijn identiteit of zijn morele integriteit. Het komt aan verzoeker toe om dit aan te tonen, met name dat hij bepaalde concrete gebruiken of elementen van een levensstijl heeft aangenomen die deel uitmaakt van of dermate fundamenteel is voor zijn identiteit of morele integriteit dat er van hem niet mag worden verwacht dat hij afziet van dit gedrag of deze levenswijze opgeeft om een dreigende vervolging te ontlopen wegens niet-naleving van heersende regels en normen in Afghanistan, en dit als uiting of toeschrijving van een politieke of religieuze overtuiging. Verzoeker blijft hiertoe evenwel in gebreke.

Voorts maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban. Evenmin zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van problemen met de taliban, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban, laat staan dat zijn vertrek uit Afghanistan om die reden risicoverhogend of -verzwarend zou zijn.

Waar verzoeker verder betoogt dat er geen enkele garantie is dat de taliban niet zullen terugkeren naar het eerdere schrikbewind, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Door in zijn verzoekschrift louter te citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoeker daartoe in gebreke.

Met zijn summier en niet-geconcretiseerde, noch gepersonaliseerde betoog maakt verzoeker, die een groot deel van zijn vormende jaren in Afghanistan heeft doorgebracht en er nog over een familiaal netwerk beschikt, niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.2.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.2.3.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

2.2.3.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn voorgehouden problemen met – en vrees voor – de taliban, niet aannemelijk heeft gemaakt en dat evenmin kan worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van (een toegeschreven) verwestering.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de Kwalificatierichtlijn) (heden de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: de richtlijn 2011/95/EU)). Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bijvoorbeeld in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actorvereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, kan niet blijken dat de algemene precare socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precare socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afgaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19-pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevroering van de geldreserves van de Afgaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, ontwrichting van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precare socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat hij behoort tot een groep van gevisieerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precare socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte doorheen zijn opeenvolgende verklaringen

geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.2.3.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden gevisieerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c) van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de in het rechtsplegingsdossier aanwezige landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de National Resistance Front (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en hit-and-runaanvallen gericht op checkpoints en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvoeien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *'improvised explosive devices'* (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF, alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, i.e. *'incidents with at least one recorded fatality'*, over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panjshir (79) (EUAA *"Country Guidance Afghanistan"*, januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2 106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke en 1 406 gewonden), voornamelijk ten gevolge van aan ISKP toegeschreven IED-aanvallen en *'unexploded ordnance'*, wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA *"Afghanistan. Security Situation"*, augustus 2022, p. 62).

De UN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalde tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal *'armed clashes'*, luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

ACLED documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA "Country Guidance Afghanistan", januari 2023, p. 122).

Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI Query Afghanistan, november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA "Country Guidance Afghanistan", januari 2023, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de "Country Guidance Afghanistan" van EUAA van januari 2023.

Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij stelt dat de door de commissaris-generaal aangehaalde landeninformatie is gebaseerd op oudere informatie, zelfs nog van voor de machtsovername door de taliban. In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, wordt in de bestreden beslissing niet verwezen naar de EUAA Country Guidance van april 2022, maar wel naar de recentere, bijgewerkte versie hiervan die dateert van januari 2023. Deze richtlijnen zijn hoofdzakelijk gebaseerd op het rapport "Afghanistan: Targeting of individuals" van EUAA van augustus 2022, het rapport "Afghanistan Security Situation" van EUAA van augustus 2022, het rapport "Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city" van EUAA van augustus 2022, en de COI Query "Afghanistan. Major legislative, security-related, and humanitarian developments" van EUAA van 4 november 2022. Verzoeker toont verder op geen enkele wijze *in concreto* aan dat de landeninformatie waarnaar wordt verwezen in de bestreden beslissing niet meer actueel zou zijn en om die reden niet zou toelaten om over te gaan tot de beoordeling van beschermingsverzoeken van Afghaanse onderdanen. Zelfs indien rekening wordt gehouden met onderrapportering of andere *caveats*, die in de gehanteerde bronnen tevens afdoende werden erkend, aanvaardt de Raad dat de thans voorliggende gegevens voldoende actueel en nauwkeurig zijn. Uit deze recente landeninformatie blijkt dat er in Afghanistan geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Minstens toont verzoeker niet aan dat hij beschikt over relevante informatie die het bovenstaande beeld dat naar voren komt uit de beschikbare bronnen doorprijkt.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Baghlan. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

Er dient echter te worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen.

2.2.3.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2.2.4. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.2.5. Waar verzoeker “*in de meest ondergeschikte orde*” vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien december tweeduizend drieëntwintig door:

S. WILLAERT, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN, griffier.

De griffier, De voorzitter,

K. VERKIMPEN, S. WILLAERT